

2. A kérelmező a Cstv. 28. § (2) bek. f) pontjában foglalt határidőben, 2015. november 25. napján személyes kézbesítő útján bejelentette a felszámolónak a hitelezői igényét.
3. A felszámoló 2015. december 14-én kelt levelében a kérelmező bejelentett hitelezői igényét vitathatónak minősítette, majd a kérelmezővel történt sikertelen egyeztetést követően 2016. január 12-én kelt beadványával érdemi elbírálás végett felterjesztette az I.f.-ú bírósághoz. Az I.f.-ú bíróság előtt ezt követően megindult a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező ügyben az I.f.-ú eljárás.
4. A fenti eljárás folyamatban léte alatt az adós 2016. május 31-én egyezséget kötött a hitelezőkkel, amely egyezséget az I.f.-ú bíróság 71. szs.-ú végzésével, majd ezt követően a Kúria GfV.VII.30.766/2016/9. szs.-ú végzésével jóváhagyott. A jóváhagyott egyezségi javaslatba a kérelmező hitelezői igénye szintén vitatott hitelezői igényként került felvételre.
5. Az adós felszámolása 2016. december 15-én, 2017. január 9-i közzététellel jogerősen befejeződött az adós megszüntetése nélkül.
6. Az egyezség azonban a Csódtv. szabályai és az állandó joggyakorlat értelmében a vitatott hitelezői igények elbírálásának eredményétől függő hatályúnak minősült. Ennek megfelelően az I.f.-ú bíróság 2017. január 19-én – tehát a felszámolás jogerős befejezését követően – kelt, 50. szs.-ú végzésével érdemben elbírált a kérelmező vitatott hitelezői igényét. Az I.f.-ú bíróság döntésével a kérelmező hitelezői igénybejelentését elutasította.
7. A kérelmező a fenti döntéssel szemben fellebbezést terjesztett elő, amelynek érdemi vizsgálata nélkül a Debreceni Ítéltábla, mint II.f.-ú bíróság az I.f.-ú bíróság végzését hatályon kívül helyezte és a kérelmező vitatott hitelezői igénybejelentésével kapcsolatos eljárást megszüntette hivatkozással arra, hogy az adós felszámolási eljárása a bíróság jogerős határozatával jóváhagyott felszámolási egyezség folytán megszűnt, és ezt követően a kérelmező hitelezői igényének alapossága érdemben nem bírálható el.
8. A kérelmező a II.f.-ú végzéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria, helybenhagyva a jogerős, II.f.-ú végzést, elutasított.

II. JOGI ÁLLÁSPONT

9. A jelen ügy lényege tehát abban áll, hogy a Debreceni Ítéltábla a kérelmező fellebbezését érdemben nem vizsgálta, hanem a kérelmező vitatott hitelezői igényével kapcsolatos eljárást megszüntette és az I.f.-ú végzést hatályon kívül helyezte, hivatkozással arra, hogy a felszámolási eljárás egyezséggel befejezésre került. A II.f.-ú végzéssel szemben a kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria a II.f.-ú végzés helybenhagyása mellett elutasított. Ilyen tartalmú döntések meghozatalára sem a Debreceni Ítéltáblának, sem pedig a Kúriának nem lett volna lehetősége.
10. A Végzés – a II.f.-ú végzéssel együttesen – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és ugyanezen cikk (7) bekezdésébe ütköző okokból Alaptörvény-ellenes az alábbiak szerint.

II.1. A JOGORVOSLATHOZ VALÓ JOG [ALAPTÖRVÉNY XXVIII. CIKK (7) BEK.] SÉRELME

11. *„A jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma a jogalkotótól azt követeli meg, hogy a hatóságok érdemi, ügydöntő határozatait tekintetében tegye lehetővé a valamely más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét [5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; 22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 109.]” (9/2013. (III. 6.) AB határozat, Indokolás [28]) Emellett a jogorvoslathoz való jog érvényesülése szempontjából lényeges, hogy a jogorvoslati fórum ténylegesen mit vizsgálhat felül, azaz mi ennek a felülvizsgálatnak a terjedelme. (2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [37])” „Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes*

legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elintézésére meghatározott határidő, vagy a sérelmezett határozat kézbesítésének szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége." (22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]) Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát [23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186.]. [kiemelés a kérelmezőtől]¹

12. A fentiek alapján a sérelmezett döntés kapcsán igénybe vehető jogorvoslattal szemben alaptörvényi szinten érvényesül az a követelmény, hogy az általa nyújtott jogvédelemnek hatékonynak kell lennie és a jogorvoslat képes kell, hogy legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.
13. A Végzés a Csódtv. 44. § (3)-(4) bek.-einek, a 45/A. § (1) bek.-ének és a 46. § (6) bek.-ének *contra legem* alkalmazásával hagyta helyben a II.f.-ű bíróságnak a kérelmező fellebbezését érdemi vizsgálat nélkül elutasító és a vitatott hitelezői igényével kapcsolatos eljárást megszüntető végzését, ezzel Alaptörvénybe ütköző módon megfosztva a kérelmezőt azon alapvető jogától, hogy a fentiek szerinti hatékony jogorvoslattal éljen a jogos érdekeiket sértő II.f.-ű végzés ellen.
14. A Kúria a döntését azzal indokolta, hogy „[f]öllehet a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII.1.) IM rendelet (BÜSZ) 62. § b) pontja alapján mind a vitatott hitelezői igény, mind pedig a kifogás elbírálása tárgyában külön számon folyik az eljárás, ezeknek az eljárásoknak a lefolytatására csak akkor kerülhet sor, ha az alapul szolgáló felszámolási eljárás még folyamatban van (Gfv.VII.30.333/2015/7.).”²
15. A Végzésben foglaltakkal ellentétben a Csódtv. 46. § (6) bek. akként rendelkezik, hogy: „A felszámoló az (5) bekezdés b) pontja szerinti követeléseket a bejelentési hatánapot követő 45 napon belül köteles felülvizsgálni, az érdekeltekkel egyeztetni és a vitathatónak minősített igényeket elbírálás végett 15 munkanapon belül a felszámolást elrendelő bíróságnak megküldeni, és ezen felülvizsgálat eredményeit az 50. § (2) bekezdésében előírt közhenső mérlegbe építeni. [kiemelés a kérelmező jogi képviselőjétől]”
16. A Csódtv. fent idézett rendelkezése alapján a bíróság köteles érdemi vizsgálat tárgyává tenni a bejelentett követelés jogalapját,összecszerúságát és érdemben elbírálni a felszámoló által vitatottnak minősített hitelezői igényt.
17. A Csódtv. 44. § (3)-(4) bek.-ei szerint: „Az egyezségkötés időpontjában vitatott követeléssel rendelkező hitelezőnek járó, a saját csoportja szerinti kielégítésnek megfelelő összeget elkülönítve kell kezelni. Ez a hitelező az egyezségkötésben nem vehet részt, követelését az egyezség létrejötténél figyelembe vehető követelések (1) bekezdés szerinti számításánál nem kell figyelembe venni, de a követelése fennállásának jogerős bírósági megállapítása esetében a kényszeregyezés rá is kihat.
A vitatott követeléssel rendelkező hitelező részére a (3) bekezdés szerint jutó vagyonhányadot a jogvita jogerős befejezését követően kell kiadni, feltéve, hogy a követelés fennállását jogerős bírósági határozat megállapította. A vagyonhányad kezelésével kapcsolatos esetleges költségeket a vagyonhányadból kell fedezni. A vagyon kiadásakor a hitelező részére elszámolást kell átadni a vagyonnal kapcsolatos bevételekről és kiadásokról. Ha az egyezség megkötése után kiderül, hogy a hitelező követelése alaptalan volt, úgy a külön kezelt vagyonhányadot a csoporton belüli többi hitelező között kell felosztani követelésük arányában, teljes kielégítésük erejéig. E felosztásért a gazdálkodó szervezet a felelős. [kiemelés a kérelmező jogi képviselőjétől]”
18. Mivel a vitatott hitelezői igénytel rendelkező hitelező a fentiek értelmében az egyezségkötésben nem vehet részt, ebből következően a Csódtv. az ilyen hitelező helyzetét akként próbálja védeni, hogy a

¹ 3124/2015 (VII.9.) AB határozat Indokolás [43]

² Végzés 3. oldal, [20] bek.

követelése biztosítása érdekében elrendeli a hitelező saját csoportja szerinti kielégítésének megfelelő összeg elkülönítve történő kezelését mindaddig, amíg a vitatott követelés fennállását vagy alaptalanságát a bíróság jogerősen megállapítja.

19. Ezen törvényi rendelkezésből is világosan következik, hogy a Végzésben foglaltakkal ellentétben a Kúriának a kérelmező vitatott követelését érdemben el kellett volna bírálnia, ugyanis éppen a fentiek szerint szabályozott „biztosíték”, nevezetesen a kérelmező saját csoportja szerinti kielégítésének megfelelő összeg elkülönítve történő kezelése teszi lehetővé, hogy a bíróság az egyezség megkötésétől és a felszámolási eljárás befejezésétől függetlenül dönthessen az igény megalapozottságáról, összesszerűségéről.
20. A Kúria Végzése a Csódtv. jogszabályi rendelkezéseit teljes mértékben semmibe vette, ezzel a kérelmező jogorvoslati jogát elvonta és kiüresítette.
21. A Csódtv. 45/A. § (1) bek.-e kimondja továbbá, hogy „[a] bíróság a felszámolási eljárást megszünteti, ha az adós valamennyi nyilvántartásba veti, elismert vagy nem vitatott tartozásának megfizetése megtörtént [ideértve a 46. § (8) bekezdése szerint bejelentett, de a felszámolási eljárásban nem érvényesített, azóta meg nem térült követeléseket is], a vitatott követelésekre, továbbá a felszámoló díjának megfizetésére pedig biztosítékot nyújt. [kiemelés a kérelmező jogi képviselőjétől]”
22. Amennyiben a Kúria azon álláspontja - miszerint a vitatott hitelezői igény elbírálása iránti eljárásnak a feltétele a jogerősen elrendelt felszámolási eljárás folyamatban léte - helytálló lenne, akkor álláspontunk szerint az mind a 44. § (3) bek. szerinti, mind pedig a fent idézett, szintén a vitatott hitelezői igénnyel rendelkező hitelezők érdekeinek védelmét szolgáló biztosíték értelmét vonná kétségbe és tenné teljes mértékben feleslegessé.
23. Ugyanis az ilyen értelmezés elfogadása adott esetben olyan nem kívánt gyakorlat kialakulásához vezetne, amely a vitatott követelés tárgyában folyamatban lévő eljárás adós általi indokolatlan elhúzásával, majd a felszámolási eljárás egyezséggel történő gyors lezárásával a vitatott hitelezői igénnyel rendelkező hitelezők el lehetetlenítését eredményezné, hiszen ezek a hitelezők még az egyezség megkötésében sem vehetnek részt.
24. Éppen ellenkezőleg tehát a vitatott hitelezői igény elbírálásának nem feltétele a jogerősen elrendelt felszámolási eljárás folyamatban léte, azt a felszámolás jogerős befejezését követően is érdemben el lehet és el kell bírálni, hogy a Csódtv.-ben szabályozott biztosítékok ténylegesen értelmet nyújtsanak.
25. Habár a jogorvoslati jog egy korlátozható alapvető jog, önmagában azon az alapon megszüntetni a vitatott hitelezői igény elbírálása iránti eljárást - megfosztva a kérelmezőt ezzel a rendelkezésre álló jogorvoslatról -, mert a felszámolási eljárás egyezséggel befejeződött, nyilvánvalóan a kérelmező jogorvoslati jogának sérelmével jár.
26. A jelen ügyben kiemelten fontosnak tartjuk továbbá rámutatni arra, hogy az időközben, 2017. július 1-én hatályba lépett 2017. évi XLIX. törvény a Cstv. 52. § (2) bekezdését az alábbiak szerint módosította:

„(2) A felszámolás kezdő időpontjától számított két év elteltével a felszámolási zárómérlégek elkészítése kötelező, kivéve, ha
a) az adós ellen indított folyamatban lévő per vagy hatósági eljárás jogerős befejezése a hitelezői igény megállapításához szükséges, vagy
b) még nem fejeződtek be
ba) a 33/A. § alapján felszámoló által indított megállapítási perek,
bb) a 40. § alapján kezdeményezett eljárások vagy az adós vagyona terhére kötött fedezetelvonó szerződésekre alapított eljárások, vagy
bc) a vitatott igény elbírálására vagy kifogás alapján indult eljárások. [kiemelés a kérelmező jogi képviselőjétől]”

27. A törvény miniszteri indokolása szerint a fenti módosításra a Cstv.-ben található jogházagok, illetve elenunondások megszüntetése érdekében, a joggyakorlat tapasztalatai alapján (!) került sor.
28. Azáltal tehát, hogy a Végzés a Csödtv. kifejezett vagy ekként értelmezhető rendelkezése hiányában, a Csödtv. szabályainak *contra legem* értelmezésével, a következtetes bírói gyakorlat ellenére szüntette meg a vitatott hitelezői igényével kapcsolatos eljárást, ill. helyezte hatályon kívül az I.f.-ú végzést, a Végzés az Alaptörvénybe ütköző módon elzárta a kérelmezőt attól, hogy a jogos érdekét sértő Végzéssel szemben hatékony jogorvoslattal élhessen.
29. A jelen ügyben tehát nem egy téves jogértelmezésről, vagy egy, az Alaptörvény-ellenesség mércéjét el nem érő, a Végzés indokolásában megjelenő jogszabálysértésről van szó. A jelen ügyben a Kúria szándékosan figyelmen kívül hagyta a Csödtv. rendelkezéseit és szándékosan egy olyan Végzést hozott, amely teljesen ellentétes a Csödtv. vonatkozó szabályaival.
30. A Végzés eredményeként ráadásul a kérelmező jogorvoslathoz való joga elveszett, az I.f.-ú végzés ellen benyújtott fellebbezése érdemben nem került elbírálásra. A jogorvoslathoz való jog elvonása pedig Alaptörvénybe ütközik.

II.2. A TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ [ALAPTÖRVÉNY XXVIII. CIKK (1) BEK.] SÉRELME

31. A tisztességes eljáráshoz való joggal, mint az eljárás egésze során érvényesülő alkotmányos alapjoggal, a jogorvoslathoz való jog szorosan összefügg, tekintettel egész egyszerűen arra, hogy a jogorvoslathoz való jog sérelme szükségszerűen maga után vonja a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is.
32. Nyilvánvaló ugyanis, hogy amennyiben valamely eljárás során valakit az Alaptörvénybe ütköző módon megfosztanak attól, hogy a jogos érdekét sértő döntéssel szemben hatékony jogorvoslattal éljen, az ilyen eljárás semmiképpen sem tekinthető tisztességesnek.
33. Jelen ügyben a Végzés szerinti kirívó jogértelmezési hiba következtében nem csak a kérelmezők jogorvoslathoz való joga, hanem ezzel összefüggésben a tisztességes eljáráshoz való joguk is sérült.
34. Az Alkotmánybíróság elnöke, Sulyok Tamás a bírói jogértelmezés és az eljárás tisztességtelensége kapcsán - hivatkozással a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésre - úgy fogalmazott, hogy „*a bírói döntésben megjelenő jogértelmezés kizárólag akkor támadható alkotmányjogi panasszal, ha az valamely az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére vezet*”. Ugyanis „*alapjogi érintettség nélkül az Alkotmánybíróságnak nincs jogköre a bírói jogértelmezés felülvizsgálatára*”. Összegezve „*az Alkotmánybíróság jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljáró bíróság az előtte folyamatban volt ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a jog alkotmányos tartalmával*.”³
35. Ennek kapcsán azt vizsgálja az Alkotmánybíróság – figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt értelmezési kötelezettségre is – az eljárási jogszabályokat az eljáró bíróságok a tisztességes eljárás alaptörvényi követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.⁴
36. A nemzetközi alkotmánybírói gyakorlat szerint „*ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság*

Sulyok Tamás: A tisztességes eljáráshoz való jog újabb kihívásai (ABSz, 2015/2., 97-102. o.)
 Sulyok Tamás: A tisztességes eljáráshoz való jog újabb kihívásai (ABSz, 2015/2., 97-102. o.)

kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alapvető jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A fentiekre figyelemmel megállapítható, hogy az önkényes mérlegelés és jogértelmezés sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot. [kiemelés a kérelmezőtől]⁵ Ezt a gyakorlatot támaszja alá a EU Bírósága C-173/03. számú ügyben hozott határozata⁶ is.

37. A Kúria a Csódtv.-nek a fentiekben már részletesen kifejtett, *contra legem* alkalmazásával hagyta helyben a II.f.-ú végzést, ebből következően a Végzés súlyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek.-ét.
38. Szintén a tisztességes eljáráshoz való sérelmét vonja maga után az is, hogy a Kúria a kérelmező által bemutatott következetes bírói gyakorlatot mindenféle indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta és azzal teljesen ellentétes jogalkalmazással elutasította a kérelmező felülvizsgálati kérelmét és helybenhagyta a II.f.-ú végzést.
39. „[...] az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárás törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárás szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárás szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárás törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposan megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárás törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. [7/2013. (III. 1.) AB határozat] [kiemelés a kérelmezőtől]”

⁵ Ravasz László: Bírói függetlenség és a tisztességes eljáráshoz való jog (DJM, 2015/3-4.)

⁶ 33. A magánszemélyek számára a közösségi jogban részükre biztosított jogok hatékony bírósági jogvédelme biztosításának szükségességéhez kapcsolódó hasonló megfontolásokkal ugyanilyen módon ellentétes az, ha az állami felelősség kizárólag azért nem állapítható meg, mert a közösségi jognak a végső fokon eljáró bíróságnak felrögzhető megsértése az e bíróság által végzett jogszabály-értelmezésből ered.

34. Egyrészt ugyanis a jogszabályok értelmezése a bírói jogkör lényegéhez tartozik, hiszen bármi legyen is a bíró feladata, egymástól eltérő és egymásnak ellentmondó álláspontokkal találkozhat, az eléje tárt jogvita eldöntése érdekében rendszerint a releváns - nemzeti és közösségi - jogi normákat kell értelmeznie.

35. Másrészt nem zárható ki, hogy az alkalmazandó közösségi jog nyilvánvaló megsértését éppen ilyen értelmezési tevékenység gyakorlása során követik el, ha például a bíró valamely közösségi anyagi vagy eljárásjogi szabálynak nyilvánvalóan téves értelmet tulajdonít, különös figyelemmel a Bíróság e tárgyban irányadó ítékezési gyakorlatára (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Köbler ügyben hozott ítélet 56. pontját), vagy ha a nemzeti jogot oly módon értelmezi, hogy az gyakorlatilag az alkalmazandó közösségi jog sérelmét eredményezi.

36. Amint azt a fstanácsnok indítványának 52. pontjában kifejtette, hasonló körülmények között az állam felelősségének kizárása amiatt, hogy a közösségi jog megsértése bíróság által végzett jogszabály-értelmezési műveletből ered, a Bíróság által a fent hivatkozott Köbler ügyben hozott ítéletben kimondott elv lényegének kiüresítését jelentené. Ez a megállapítás még inkább igaz a végső fokon eljáró bíróságokra, amelyek feladata a jogszabályok nemzeti szinten történő egységes értelmezésének biztosítása.

37. Hasonló következtetést kell levonni az olyan jogszabálytal kapcsolatban, amely általános szabályként kizárja az állam felelősségének bármilyen megállapítását, amennyiben ezen állam bíróságának felrögzhető jogszabálysértés a tényállás és a bizonyítékok értékeléséből ered.

38. Egyfelől ugyanis a tényállás és a bizonyítékok értékelése, ugyanúgy, mint a jogszabály-értelmezés, a bírói jogkör másik alapvető része, minthogy függetlenül attól az értelmezéstől, amelyet a valamely meghatározott ügyben eljáró bíró elfogad, az említett szabályoknak az illető ügyre történő alkalmazása gyakran attól függ, hogy a bíró miként értékeli az ügy konkrét tényállását, valamint az eljárás felei által bemutatott bizonyítékok bizonyító erejét és az ügyre vonatkozó jelentőségét.

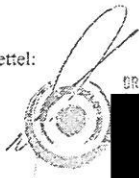

39. Másfelől a tényállás és a bizonyítékok értékelése - amely gyakran bonyolult elemzést igényel - bizonyos esetekben az alkalmazandó jog nyilvánvaló megsértéséhez is vezethet, függetlenül attól, hogy az értékelésre a bizonyítási terhe, a bizonyítékok bizonyító erejére vagy a bizonyítási módok megengedhetőségére vonatkozó sajátos szabályok, illetőleg a tényállás jogi minősítését igénylő szabályok alkalmazása során kerül e sor.

40. E körülmények között az állami felelősség megállapítása bármilyen lehetőségének kizárása abban az esetben, ha a nemzeti bíróság terhére rótt jogsértés a tényállás vagy bizonyítékok általa elvégzett értékelésére vonatkozik, azt is jelentené, hogy megakadályozná a fent hivatkozott Köbler ügyben hozott ítéletben kimondott elv hatékony érvényesülését a közösségi jognak a végső fokon eljáró bíróságoknak felrögzhető nyilvánvaló megsértésére vonatkozólag.”

⁷ Ravasz László: Bírói függetlenség és a tisztességes eljáráshoz való jog (DJM, 2015/3-4.)

40. A kérelmező indokolt bírói döntéshez való alapvető joga, mint a tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkező alapvető jog tehát sérült azáltal, hogy a Végzés a Csödvt. egyértelmű szabályait, illetve a kérelmező álláspontját teljes mértékben alátámasztó bírói gyakorlatot indokolás nélkül mellőzte, és azokkal teljesen ellentétes döntést hozott.
41. A Kúria ezen túlmenően el is tért a következetes és a kérelmező álláspontját tükröző joggyakorlattól, ezért lett volna különösen nagy jelentősége annak, hogy a mellőzésnek indokát adja.

Tisztelettel:

DR. SZABÓ ROLAND ÜGYVÉD

Dr. Szabó Roland ügyvéd
kérelmező
képv.

